

Katherine Applegate

Ben
szerelmes

szívzúrók
sorozat

Katherine Applegate

BEN SZERELMES

(egyszerre két lányba, akik véletlenül testvérek)
Szívzűrök-sorozat, 4. kötet

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2010

Írta: Katherine Applegate
Eredeti címe: Ben's in love
Eredeti kiadás: Pan Edition, Macmillan Publishers, London, 1994
Copyright © 1994 by Daniel Weiss Associates Inc. and
Katherine Applegate

Fordította: Szűr-Szabó Katalin
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd
A borítót tervezte: Helga Petra

ISBN 978 963 245 206 7

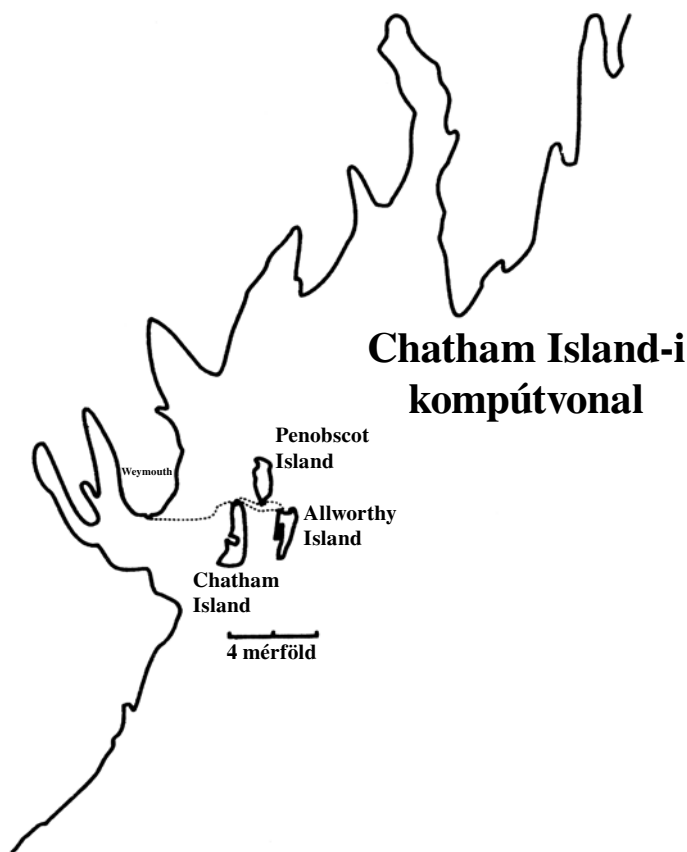
Tizennégy éves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Michaelnek

Zoey Passmore

Hogyne tudnám leírni a barátomat!

Először is Lucas Cabralnak hívják. Az átlagnál, azt hiszem, kicsit magasabb, de nem kosárlabdázó-magas, csak annyira, hogy ha állunk, és megcsókol, akkor kicsit hátra kell döntennem a fejemet.

Szöke haja van, ami néha a szemébe hullik, ez kár, mert csodaszép szeme van, amiktől elgyengül az ember, ha ránéz. Én legalábbis el szoktam gyengülni. Azt hiszem, másokra nincs igazán nagy hatással a szeme. Úgy értem, például más pasikra.

Az alakja? Vékony testalkatú, ami nem azt jelenti, hogy ne volna izmos, mert az. Csak nem olyan kigyúrt, súlyemelő, vastkos izmai vannak, mint a volt barátomnak, Jake-nek.

Hosszú a lába, ami valószínűleg nagyszerűen festene sortban vagy úszónadrágban, de erről csak sejtéseim vannak, mert nem láttam még egyikben sem. Lucas amolyan farmernadrágos típus.

Persze már elképzelttem más öltözetben is, például... A, nem érdekes.

És még? Szép a válla. És nagyon szép a keze, nagyon gyöngéd. Nem mintha sok pasim lett volna, akivel összehasonlíthatnám, de azt hiszem, nagyon, de nagyon szép a szája.

Nagyon.

Egyelőre ennyit mondhatok róla.

Ja, és még valami: amikor a karjában tart, vagy megcsókol, mindig az az érzésem, hogy tökéletesen összeillünk. Nem tudom, érthető-e, amit mondok. Mintha úgy terveztek volna minket, hogy tökéletesen illjünk egymáshoz. Szóval ennyi, amit elmondhatok róla.

Aisha Gray

Lépcsőn leereszkedő akt¹. Egy híres absztrakt festmény címe. Egy nőt ábrázol, amint lefelé jön a lépcsőn. Az a különlegessége, hogy nem egy mozdulatlan aktot látunk, hanem úgy alkotta meg a festő, hogy a képen minden mozgásban van.

Christopher Shupe is ilyen. Persze nem meztelen, de mindig mozgásban van. Mindig úton van valahova. Néha csak egy elmosódott paca: feltűnik, eltűnik, ide-oda, szia, viszlát, rohannom kell.

Ami az alakját illeti, a nagyját a lába teszi ki. És amikor lábat mondok, úgy értem, hogy szinte a derekáig tart. Hosszú, nagyon izmos, nagyon feszes, folyton mozgásban lévő láb. Ha Tapsi Hapsi afroamerikai volna (és ha jól meggondolom, vajon egészen biztos, hogy nem az?), akkor filmen simán eljátszhatná Christopher szerepét.

Bár Christopher sokkal csinosabb, mint Tapsi Hapsi. Ami azt illeti, Christopher legapróbb érintése is átértékelte velem azt a sok bölcsességet, amit anyám mondott, amikor megpróbált meggyőzni, hogy ne kezdjek el korán pasizni.

És úgy csókol, hogy az ember lelke is elolvad. Már ha Christopher kibírja egy csók erejéig egy helyben.

¹ Marcel Duchamps 1912-es festménye, amelyen a mozgás egymást követő fázisait egymáson elcsúsztatva ábrázolja – *a ford.*

Claire Geiger

Három komoly pasim volt életemben, így bőven van összehasonlítási alapom. Először ott volt Lucas. Igen, Zoey Lucasa. Persze ez már régen volt, de Lucas már akkor fantasztikusan érzéki-veszélyes típusú pasi volt. Képzeljük el Axel Rose-t, csak rendesebbnek és tetoválás nélkül.

Aztán következett Benjamin. Benjamin nem olyan pasi, akit az alakja alapján írunk le. Intelligens és szellemes, bár örülden helyes is. Csak éppen nem helyes pasiként gondol rá az ember. Annál jóval bonyolultabb.

A jelenlegi barátom (bár ő biztosan nem értene esztét azzal, hogy a barátomnak nevezem!) Jake McRoyan. Igen, Zoey volt barátja. Mit mondhatnánk? Ahogy Disneylandben mondják, végül is kicsi a világ.

Jake viszont tényleg olyan pasi, akit a külseje alapján lehet leírni. Először is hatalmas. Focista, és úgy is néz ki. Száznolcvanöt centi magas és nagyon izmos. Nem olyan egybeszabottan izmos, hanem szilárdan, keményen az, mintha márványból vésték volna ki, de azért meleg, ha megérintjük. Remek dolog ránézni, remek dolog a közelében lenni.

Sötét, nagyon göndör haja van, telt ajkai és szelíd szürke szeme, ami elárulja, hogy a félelmetes külső páncél alatt egy örülden édes

hapsi rejtőzik. Az arckifejezéséből – és a szívéből – hiányzik a ravaszság, a rosszindulat vagy az önzés. A rendes pasi prototípusa, tehát lojális és kötelességtudó.

Ezért is tagadná, hogy az én barátom.

Nina Geiger

Ami azt illeti, ez a kérdés egy kicsit korai. Van rá némi esély, hogy Benjamin Passmore végül hivatalosan is a barátom lesz. Vagy én hivatalosan az ő barátnője. Vagy kölcsönös, eszjidejűl eszjezség révén egymás barátja/barátnője leszünk. Talán az ENSZ majd tisztázza a részleteket.

Na, jó, de hogy néz ki? Ironikus kérdés, mert Benjamin az eszjetlen erre felé, akit nem sokat izgat a külső. A tied, az enyém, a sajátja: neki a külső számít legkevésbé.

Felvilágosultnak hangzik, nem? Az is. És mellette vak. Úgy hét éve semmit sem lát. Még mindig azt hiszi, hogy egy kis cingár, fogszabályzós lány vagyok, aki lapos, mint egy deszka, holott gyakran összetévesztenek a hosszú lábú Elle MacPherson szupermodellel.

Na, jó.

Oké, szóval Benjamin. Hm. Bizonyos szempontból minden átlagos rajta: átlagos magasság, súly, közepesen hosszú, közepesen barna haj. Csak amikor ezt mind összeadjuk, és kíváncsi, ha hozzáadjuk a hangját, a humorérzékét, és azt az egész flegma, „ura vagyok magamnak” hozzáállást, akkor derül ki, mennyire nem átlagos.

Soha nem volt még barátom, de ha Benjaminnal összefutunk, akkor az olyan lesz, mintha mindjárt a csúcsra kezdtem volna.

Első fejezet

– Nem az, aminek látszik – szólalt meg Christopher.

– Nem az, aminek látszik? Úgy érted, nem egy csinos lány ül az ágyad végében? – szegezte neki Aisha Gray a kérdést. A fiú kis albérleti szobája nyitott ajtajában állt, harag és remény között vergődve, hogy talán, esetleg, ha megerőlteti a fantáziáját, akkor *mégsem* az van, amit lát. – Egyébként, szia! – szólt be. – Aishának hívnak.

A bent ülő lány visszaintett; látszott, hogy zavarban van, és kínosan feszeng. – Angela Schwegel a nevem. Izé... örülök, hogy találkoztunk.

– Egy barátom... Ennyi az egész – mutatott a lányra Christopher. A hangja szokatlanul éles volt. – Csak beszélgettünk.

Angela bosszúsán állt fel. Felvette a táskáját, és elindult feléjük.

Aisha ridegen várt, igyekezett úrrá lenni a megalázottságán, és azon az egyre erősödő érzésén, hogy a benne dülő érzelmet nem tudja megfékezni. Úgy érezte, mintha szabadesésben, súlytalanul zuhanna a föld felé, abban a biztos tudatban, hogy előbb-utóbb földet ér.

– Azt mondtad, nincs barátnőd, Christopher – mormolta Angela.

Christopher szeme elkerekedett, de megpróbálta a felháborodás látszatát keltetni. – Ettől még sosem állítottam, hogy nem találkozhatok azzal, akivel akarok! – vetette oda Aishának. – Nem mintha erről volna szó. Igazából nem járok Angelával – majd

ugyanazzal a lélegzetvétellel Angelához fordult: – De tényleg, Angela, nem járunk, igaz? Inkább csak ismerkedünk, nem?

Aisha Angelára pillantott. Jobb az igazat tudni, akármilyen lesújtó. – Igaz ez, Angela?

A lány egy pillanatig tétovázott. – Ami azt illeti, nem. Csokolóztunk. Pár napja ismerkedtünk meg a bevásárlóközpontban...

– Tudom – szakította félbe Aisha. – Ott voltam.

– Komolyan?! – Christopher meggyőzően adta elő a sértett ártatlanságot. – Kémkedtél utánam?

– Helyes fiúnak látszott, elbűvölő volt, ambiciózus meg minden... – mesélte Angela sajnálkozva. – Tudod, szeretem, ha egy fiúnak van célja. A legtöbbnek ugyanis nincs.

Aisha némán bólintott. *Hát igen, én voltam az egyik célja. Ez a csinos szőke lány a másik. Christophernek sok célja van.*

– Különben már itt sem vagyok – fejezte be Angela, és csalódottan megvonta a vállát Christopher felé. A kézfejevel eltolta az útból a fiút. – Nem szeretem az olyan pasikat, Christopher, akik a barátnőjük háta mögött fűvel-fával hetyegnek. Bocsi – vetette oda Aishának. – Volt már ilyen barátom. Javaslom, hogy ejtsd.

– Várj! – kiáltott Angela után Christopher.

– Egyébként tetszik a hajad – mondta Aisha különösebb ok nélkül a lánynak, talán azért, mert az eset nem Angela hibája volt. Nem hibáztathatja azért, hogy bedőlt Christopher komédiázásának. Christopher nagyon meggyőző tudott lenni. Őt is elbolondította, nem?

Angela félúton megállt a lépcsőn, és hátravetette hosszú, szőke lófarkát, ami így a feneke közepéig lógott le. – Kösz, de le akarom vágatni. Rossz pasikat vonz. – Nagy szandálcsatogás közepette eltűnt a lépcsőfordulóban, és Aisha egy pillanat múlva már hallotta is a ház ajtajának csapódását.

Magukra maradva álltak egymással szemben. Bárcsak Christopher bocsánatot kérne, és megígérné, hogy soha többé nem csapja be! Bárcsak olyasmit tenne, hogy megbocsáthasson neki!

Aisha nem akart egyedül hazamenni.

– Látod, mit műveltél! – csattant fel Christopher. – Meg akartam... le akartam nyírni a szülei fűvét! Csakis ezért... Tudod, a szüleinek nagy házuk van, meg óriási kertjük, gyepek bokrok, és ajánlatot akartam tenni nekik... – Úgy tűnt, lassan kifogy az érvekből.

Aisha érezte, hogy valami összeomlik benne. Fellobbanó dühe alábbhagyott, és egyre fokozódó szomorúságnak adta át a helyét, ami hatalmas hullámként magasodott fölé. – Tudod, Christopher, akármilyen suta is a hazugságod, a lelkem fele szívesen hinne neked. És ez tényleg szánalmas.

– Figyelj, Eesh, tudod, hogy... – A lány felé nyúlt, hogy megfogja a karját, de Aisha elhúzódt.

– Nem kell több kamuzás, rendben? Nem kell a rizsa.

– Oké, ha így érzed! – villant meg Christopher tekintete. – Sosem állítottam, hogy hűséges leszel hozzád, Aisha. Sosem mondtam, igaz? Egyetértünk?

– De azt sem mondtad, hogy nem leszel.

– Oké, szóval semmit sem ígértem! Tehát nincs miért resztelnem magam. Honnan szedtem volna, hogy te meg *amúgy* gondolod? Amennyire én tudom, te is találkozgatsz más pással!

Aisha belefáradt a vitába. Már csak a szájukat tépték, olyan dolgokat vágtak egymás fejéhez, amelyeknek nem volt hatásuk a végkifejletre. – Ha nincs miért szégyenkezned, akkor miért hazudtad azt, hogy a bevásárlóközpontba mész? És miért próbáltál most hazugsággal kibújni ebből a helyzetből is?

– Nem akartam mindenképpen a tudomásodra hozni – felelte mézesházosan Christopher. – Úgy értem, oké, hogy mással is találkozhatok, de ez még nem jelenti azt, hogy nagy ügyet akarok csinálni belőle. És nem jelenti azt, hogy ne akarnék veled lenni.

– Ügyes próbálkozás – válaszolta tompán Aisha.

Christopher ismét megpróbálta megérinteni, és ezúttal gyorsabbnak bizonyult. Vagy Aisha nem akarta elutasítani. Talán azt szerette volna, ha Christopher magához öleli. Talán szerette volna érezni kemény mellkasát, hozzá simuló izmos combját.

– Nem akarom, hogy ez elrontsa, ami köztünk van – mondta Christopher. – És szerintem te sem akarod. – Lehajolt, hogy megcsókolja. Az ajka milliméterekre volt Aisha szájától, amikor a lány elfordította a fejét. Tenyerét a fiú mellkasának feszítve kiszakította magát Christopher öleléséből. Nem fog sírni. A méltóságából legalább ennyit megőriz.

– Hazudtál, Christopher. Megpróbáltál lefektetni, ahogy azt a lányt is. És valószínűleg másokat is. – Aisha az ajkába harapott, hogy még egy kis ideig visszafojtsa a könnyeit. – Én nem egy strigula vagyok a hány-nőt-hódítottam-már-meg listádon.

– Tévedsz...

– Hát, igen. Gondolom, nagyot tévedek. Azért jöttem ide ma, hogy elmondjam, hogy... – Ekkor elcsuklott a hangja, és összeszorította a száját, hogy nagy keservesen visszanyerje az önuralmát. – Hogy elmondjam, hogy szeretlek. Több eszem is lehetett volna.

– Nem kell így végződnie – könyörgött halkán Christopher. – Még rendbe hozhatjuk. Együtt maradhatunk! Sosem éreztem annyira fontosnak azt a lányt vagy bárki mást, mint téged, Eesh.

– Ha tényleg romantikus volnék, pontosan ez a fajta szöveg hatna meg – jegyezte meg Aisha. – De nem fog.

Elfordult, és hűvös határozottsággal levonult a lépcsőn; sietett, hogy leérjen, mielőtt feltör belőle a zokogás.

„– Egy terapeuta egyszer azt mondta nekem, hogy magányosan születünk és halunk meg.

– Nem igaz.

Mindannyiunknak van egy népes családja, akikben rögtön a hozzánk hasonlókra ismerünk, amint megpillantjuk őket. A hozzám legközelebb állókat mindig jellegzetes alkatuk különböztette meg a többiektől. Ők a két lábon járó megsebzettek, akik olyan lelki sérülést szenvedtek, amit sosem tudnak meghatározni, azok, akik...”

– Ha nem haragszol, itt most hagyjuk abba – szakította félbe Benjamin. Megmozdult az ágyán, kihúzott a háta mögül egy párnát, és félredobta.

– Azt hittem, tetszik ez a könyv – jegyezte meg Nina Geiger. Hátradőlt Ben forgószékeben, Doc Martensbe bújtatott lábait feltette a fiú redőnyös íróasztalának a szélére, és ivott egy korty vizet. Ha Benjaminnak olvasott fel, mindig megszomjazott.

Benjamin valamiért feszengett, pedig ez nem volt jellemző rá. Amióta csak Nina olvasni kezdett, Ben figyelme el-elkalandozott. Ninának nem volt nehéz kitalálnia, miért, és ettől rögtön zavarba jött. Visszatette a puha fedelű könyvet Ben íróasztalára. Nyilvánvaló, hogy a dolgok nem mennek olyan simán, mint remélte. Aznap a kompon, az iskolából hazajövet – egy szédülten merész pillanatban – kibuktak belőle régóta titkolt érzései, melyeket Ben iránt táplált. Ben erre meghívta a diákbálra. A következő pár óra úgy telt el, mintha mi sem történt volna, de most biztos kezd rádöbbsenni, mibe rángatták bele.

– Igen, igen, James Lee Burke igazán klassz, csak éppen most nem vagyok ilyen hangulatban – felelte Benjamin. – Nincs kedvem semmihez, amire oda kell figyelnem. Azt hiszem... kissé össze vagyok zavarodva.

– Ó!

– Nem a te hibád – mordult rá a fiú. – Valószínűleg csak éhes vagyok.

– Nem az *én* hibám?!

– Nem. Vagyis részben igen. Talán. Úgy értem, megleptél a kompon. Ne érts félre, *kellemes* meglepetés volt – helyesbített. Beletúrt a hajába, és feltolta az orrán fekete Ray Ban napszemüvegét.

– Ha akarod, még visszakozhatsz, Ben – mondta Nina, és igyekezett közömbös hangot megütni. – Nyugodtan kiszállhatsz ebből a báli ügyből. – Lehet, hogy kénytelen lesz kitekerni a nyakát, ha ez a fafej most meggondolja magát, viszont az is igaz, hogy az sem jó, ha csak az iránta érzett szánalomból akar járni vele.

Benjamin felállt, és fölé hajolt. – Nem gondolom meg magam.

– Dehogynem!

– Nem én! – Benjamin már kis híján ordított. – Nem. Nem bizony. Sőt alig várom. Csak éppen váratlanul ért. Az egyik percben még itt vagyunk, érted, mint a legjobb haverok. Fred és Barney. Úgy értem, Barney Rubble, nem a dinoszauruszra gondoltam. Aztán egyszer csak egészen máshogy kell gondolnom rád. *Nagyon* máshogy. Claire-nek már elmondtad?

Nina felsóhajtott. Hát erről van szó. Claire-ről, a nővéréről. Micsoda meglepetés! – Még nem volt időm rá, Benjamin. Ezt az egészet úgy két órája döntöttük el. És tudod, hogy nem beszélek Claire-rel, ha csaknem feltétlenül szükséges, vagy nem épp arra kérem, hogy adja ide a sót az asztal másik végéről.

– Van kedved sétálni? – kérdezte váratlanul Benjamin.

– Hozzam a könyvet?

– Nem. Csak sétáljunk, rendben? Fülledt itt a levegő.

– Oké – felelte Nina. Felállt, és előreengedte a fiút. Ha a bútorokat nem nagyon mozdították el a helyükről, és senki sem állta útját, Benjamin az otthonában úgy mozgott, mint aki tökéletesen lát.

Benjamin előrement a bejárati ajtóig. Fentről felháborodott női sikkantás hallatszott – valószínűleg Zoey-é –, majd hangos férfinevetés, feltehetően Lucasé.

Végigmentek a South Streeten, North Harbor aprócska, macskaköves utcáin, téglafalú házai között, egészen a Leewardig, a szélcsendes útig, ami Chatham Island homorú nyugati partvonalát követte.

– Ha nem gond, beléd karolnék – ajánlotta Benjamin. – A Leewardon nemigen tudom a lépéseket számolni. Nincs elég keresztutca.

Nina hagyta, hogy Ben kitapogassa a karját, aztán elindultak a homokkal befűjt úton, a kis szállodák és panziók mellett, amelyek többségét most, hogy vége volt a turistaszezonnak, és elkezdődött az őszi, bedeszkázták. Az óceán szelíd kitartással ostromolta a partot, és zöldesfekete hínárkoszorúkat hagyott maga után. A part menti madarak merev lábbal, nagy szárnycsattogtatással menekültek a hullámok elől. A nap már lemenőben volt Weymouth városa mögött; a bank és biztosítási negyed tízemeletes épületei sötétségbe vesztek, és fekete építőkockáknak látszottak a vörösen, narancsosan lángoló naplemente előtt.

– Mit látsz?

– Egy szép naplementét – válaszolta Nina.

– És még?

– Sok narancs és egy kevés rózsaszín. A felhők olyanok, mintha lángolna a szélük. Érted, mire gondolok?

– Persze. Még emlékszem rá – felelte Ben lágyabban. – Azért szépen lefestetted. Kösz.

Csendben sétáltak. Nina tudta, hogy Ben szereti hosszú időn át hallgatni a hangokat, melyeket Nina alig vett észre, beszívni a só, a fenyő és az úttól távolabb álló házak kertjében sülő hús illatát, amitől összefutott a szájukban a nyál.

– Bocs, hogy az előbb olyan ingerült voltam – szólalt meg Ben kisvártatva.

– Megértelek. Tudom, hogy rendes srác vagy, és tisztában vagy vele, hogy pocsék dolgokon mentem át. Igazán kedves volt tőled, hogy elhívtál a bálba. Úgy értem, tudom, hogy nem érzel... tudod, *olyasmit*.

– Jaj, hagyd már abba, Nina – mondta a fiú gyöngéden. – Fogalmad sincs, mit érzek. Én magam sem tudom.

– Dehogynem tudom! Még mindig odavagy Claire-ért. Nem értem, miért. Szerintem nem érdemel meg ilyen rendes srácot. A nővérem szerintem olyan hideg, hogyha akarná, jégkockákat tudna szellenteni, de ha szerelmes vagy belé...

– Vállat vont. Képtelen volt folytatni. Kétórányi csendes boldogság veszett oda. Ugyanakkor megkönnyebbülést érzett. Többé nem kell aggódnia azon, hogy vajon megbirkózik-e ezzel a problémával, vagy emlékeinek démonai mindent tönkretesznek.

Benjamin elmosolyodott. – Jégkockákat szellenteni? – nevetett fel vidáman. – Ezt nevezem szófordulatnak!

– Még le is fényképeztem, amikor csinálta, és meg is mutatnám, csak hogy nem látsz. – Nina észrevett egy déli irányból sebesen közeledő alakot. – Nahát, ez Aisha!

Aisha odaért a biciklijén, ruganyos, göndör, fekete fürtjeit lelapította és összekuszálta a tengeri szellő. Eleinte úgy tűnt, nincs kedve megállni, de aztán odagurult melléjük. – Szia, Nina, szia, Ben.

– Mi az ábra, Eesh? – kérdezte Nina.
– Semmi. Semmi. De mennem is kell. Izé... Zoey otthon van?

– Amikor elindultunk, még otthon volt – felelte Ben.
– Oké, sziasztok – köszönt el gyorsan Aisha. Felszállt a biciklijére, és gyorsan elkerekezett.

– Mi baja? – tűnődött Nina.
– Christopher abban az utcában lakik, nem? – vetette fel Ben.

– Ühüm. Igazad van. Biztos gond van. Nem volt egészen képpen. – Nina a táskájába túrt, és elővette a Lucky Strike csomagot.

– Meggyújtatlan cigit rágsz?
– Nem – hazudta Nina, és egy cigit a szája sarkába biggyesztett.

– Érzem.
– Biztos az óceán szagát érzed.
– Aha! Figyelj csak, Nina, persze, hogy gondolok rád – kanyarodott vissza Benjamin megrázó hirtelenséggel az előző beszélgetésükhöz.

Nina felvonta a szemöldökét. – Gondolsz rám? Ez mégis mit jelent?

– Azt – felelte Benjamin mesterkéltén türelmes hangnemben –, hogy tudom, hogy kókuszillatú sampont használsz, és néha vaníliaillatú, máskor meg dinnyeillatú parfümöt. Valószínűleg ezzel magyarázható, hogy gyakran vagyok éhes a közeledben.

– És persze azt is tudom, hogy időnként szinte felnyársalsz a szemeddel, és a középső ujjadat mutogatod, amikor dühös vagy rám. És azt is tudom, hogy alapvetően klassz csaj vagy. Böven akad ellenségesség, furcsaság is benned, de hiányzik belőled a becstelenség és a kicsinyesség. Finom, puha az

ujjad, és... nem érdekes. Lényeg az, hogy nem arról van szó, hogy soha ne gondoltam volna rád *úgy*. Végére is lány vagy, én meg srác, és sok időt töltünk egymás társaságában.

Nina bólintott, de nem szólt, mert félt, hogy a hangja elárulná, mit érez.

– Ne bólogass! Honnan az ördögből kellene tudnom, mit gondolsz, ha csak bólogatsz? Csak azt akarom ezzel mondani, hogy... nem is tudom, mit akarok. Szeretnék őszinte lenni hozzád, mert bármi vagy is, elsősorban a barátom vagy, igaz?

– Aha – sikerült Ninának kinyögnie.

Benjamin megállt, és felé fordult. Pontosabban ráemelte tekintetét a napszemüvege mögött – szokás szerint Nina füle irányába –, de azért úgy, hogy a lány azt higgye, a szemébe néz. – Szerelmes vagyok Claire-be. Ez a szerelem már halványul, és talán idővel el is múlik teljesen. Nem tudom. Tudod, hogy kedvellek. Nagyon is. És ebből talán más is lesz. Ennyit mondhatok. Nem akarlak félrevezetni, vagy ígérekkel áltatni, Nina. Egyetlen ígéretet tehetek, hogy így vagy úgy, de mindig a barátod maradok.

Nina mélyen, reszketősen szívtá be a levegőt. Szóval *még mindig* szerelmes Claire-be, gondolta, és ezt a tényt egyáltalán nem találta meglepőnek.

Benjamin ugyanakkor elismerte, hogy Nina, mint *nő*, igenis megfordult egyszer-kétszer a fejében. – Azt akarom, tudd, mire számíthatsz velem kapcsolatban. És most megértelek, ha *te* akarod meggondolni magad a hétvégét illetően.

Nina az alsó ajkát rágta. Ezerszer egyszerűbb lenne pénteken otthon maradni, és nem elmenni a meccsre, és százezerszer könnyebb lenne kihagyni a szombati bált. A Weymouth-i Középiskola kicsi volt. És mostanra már a pom-pom lányoktól a sportolókig, a nagy koponyáktól a büntetésből bezárt szipusokig mindenki tudja, hogy molesztálással vádolta

a nagybátyját. Mindenki lelkesen bólogat, és ilyesmiket mond: *A francba is, végig azt hittem, leszbikus, közben csak elment a kedve a pasiktól.* És az, hogy a diákbálon Benjaminsal jelenik meg, akire a suliban a lányok felének fáj a foga, csak olaj a pletyka tüzére.

Sok lány, köztük feltehetően Claire is, ki lesz akadva. Ez legalább pozitív.

– Nem. Nem ejthetlek, Benjamin. A többiek szétsajnálának, hogy egyedül ülsz otthon.

Benjamin elmosolyodott. – És mi lesz rajtad?

– Mintha meg tudnád állapítani a különbséget!

– Nem cuccra gondoltam. A vaníliás illat jobban tetszik.

– Au! Ez fáj – fintorodott el Zoey Passmore, és megpróbált elhúzódni.

– Ez a jutalmad, amiért bemelegítés nélkül mindenfélét a fejemhez vágsz – válaszolta Lucas, akit nem hatott meg Zoey jajveszékelése. – Megrándítottad a vállizmodat. Ha könyvet akarsz a fejemhez vágni, legalább melegíts be előtte! Tudod, nyújtanoz kellene! Semmit sem tanultál, amíg egy sportolóval jártál? – Olajat öntött a tenyerébe, összedörzsölte, aztán tovább gyúrta Zoey csupasz vállát.

Lucas a Zoey ágyfejenél felhalmozott párnákra dőlt. A lány törökülésben ült, háttal neki. Levette a pólóját, és leengedte a melltartója pántját.

– Nem egy *könyvet*, nem *vágtam* és nem a *fejedhez!* – heylesbített Zoey álmos, ellazult hangon. – Ó, ez jó, nagyon jó, így csináld tovább! Csak egy *képes újságot* hajítottam feléd.

– Egy nagyméretű képes újságot. Nagyon gyorsan.

– Csináld még! Különben is a te hibád. Magadnak köszönheted.

– Csak a lapból idéztem – felelte szelíden Lucas. – Nem én találtam ki a statisztikát. Csak rámutattam, hogy a cikkben azt állítják, hogy a korunkbeliek többsége él nemi életet. Nem akartam vele semmire sem célozni.

Zoey arra az oldalra fordította a fejét, ahol nem fáj a válla, nagy nehezen kinyitotta az egyik szemét, és lesújtó pillantást vetett Lucasra. A fiú elmosolyodott. – Oké, talán volt némi hátsó szándékom.

– *Talán* – ismételte meg Zoey szárazon. – Nézd, a hibát ott követted el, hogy nem kellett volna ez után rögtön Louise Kronenbergert említened.

– Csak tréfáltam. Annyit mondtam, hogy Louise egymagában kiteszi a statisztika oroszlánrészét. Tréfa volt. Haha.

– Au, ne olyan erősen! – szisszent fel Zoey.

– Jegelned kellene – javasolta Lucas.

Zoey megint megfordult. – Neked is.

– Nagyon mulatságos!

– Mellesleg, ha úgy odavagy K-burgerért, akkor itt a remek alkalom, hogy jobban is megismerd – ajánlotta Zoey ádáz kedvességgel. – Ti lesztek a bákirály és a bákirálynő. Talán elhozhatnád azt az újságcikket is. Statisztikai adatokat sugdoshatnál a fülébe.

Lucas nagyot sóhajtott. – Ezért nem akartam belemenni ebbe az egész bálozós buliba. Kezdek belesodródni ebbe a ki-a-legnépszerűbb-az-iskolában-ki-látott-kit-kivel-cirkuszba.

– Igyekszel elterelni a figyelmemet.

Lucas hirtelen a hátára döntötte, fölé hajolt, és lefogta Zoey kezét a feje fölött. – Nem. *Most* terelem el a figyelmedet.

Közelebb hajolt Zoey-hoz, és lassan, hosszan csókolóztak, egészen a kifulladásig.

Váratlanul kopogás hallatszott, és mielőtt Zoey kitalálhatta volna, mit tegyen, nyílt is az ajtó.

– Aisha! – kiáltott fel Zoey. Lelőkte magáról Lucast, és kétségbeesetten keresni kezdte a trikóját. Lucas felkapott egy párnát, és az ölébe vette.

– Jaj, istenem, félbeszakítottam valamit, ugye? – szabadkozott Aisha.

– Nem, dehogy – csattant fel élesen Zoey, és az ágy alatt kezdett matatni. Végül felegyenesedett, kisimította a kezében lévő pólót, és gyorsan belebújt. – Gyere csak be, Eesh! Mi csak... izé... – Tehetetlenül nézett Lucasra.

– Izé... statisztikai adatokról beszélgettünk – felelte Lucas, és barátságtalan pillantást vetett rá.

– Most szakítottam Christopherrel – jelentette ki Aisha.

Zoey kisöpörte a szeméből kócos, göndör fürtjeit, és alaposabban szemügyre vette a barátnőjét. Aisha sötét szeme dagadt volt és vörös. Zoey-t megdöbbentette a felismerés, hogy Aisha sírt.

– Mi történt? – kérdezte, és eltolta Lucast, hogy Aisha leülhessen mellé az ágyra.

– Lányos témának hangzik – mondta Lucas. – Azt hiszem, jobb, ha elmegyek. – Lemászott az ágyról, és az ajtó felé indult.

– Rajtakaptam egy lánnyal a szobájában – jelentette ki Aisha komoran.

– Egy lánnyal? A szobájában? – Zoey elképedt. De nem annyira, hogy ne vegye észre, mennyire összerezzen Lucas a hír hallatán.

– Akkor sziasztok! Hazamegyek, és kipróbálom a jegelést – köszönt el Lucas. Kisurrant, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Beszélgettek, vagy mit csináltak? – kérdezte Zoey, és szórakozottan búcsút intett Lucasnak, aztán átölelte Aisha vállát.

– Ők... szóval nem úgy voltak, mint te és Lucas, de elég közel voltak egymáshoz.

– Lucas csak a vállamat masszírozta – pirult el kicsit Zoey.

– A lány azt mondta, hogy csókolódtak.

– A lány?

– Akit a bevásárlóközpontban láttunk.

– A lány... *Az a lány?! Akinek olyan fantasztikus haja volt?*

– Nagyon rendes volt – mondta Aisha.

– Hogyhogy rendes? A barátoddal csókolódzott, nem?

– Nem tudta. Christopher azt mondta, hogy nincs... – Kénytelen volt elhallgatni, hogy elfojtsa a zokogását. – Azt mondta, hogy nincs barátnője. – Ekkor vadul kiabálni kezdett, a szeme szinte lángolt. – És már nincs is neki, a szemét, rohadt disznónak!

– Jaj, de sajnálom, Eesh!

– Én nem – felelte keserűen Aisha. – Újra megtanultam a leckét. Az én hibám. Mindig is mondtam, hogy ha az ember túlságosan belezúg egy pasiba, előbb-utóbb az illető ejti. A pasik mind disznók.

– A többség – értett egyet józanul Zoey.

– *Mind* – erősködött Aisha. – Csak egyet akarnak. Egy nap majd te is rájössz. Nem mintha jogom lenne azt mondani, hogy én előre szóltam. Én sem vagyok jobb – mondta, és elmorzsolta egy könnycseppet.

Zoey a szoba ajtajára pillantott. Meg kellene mondania Aishának, hogy nincs igaza. Némelyik pasi tényleg ilyen. Másokra viszont számíthatunk, mindegy, mit hoz a sors.

Második fejezet

Nina hosszú lábait kinyújtva ült a nappali kanapéján, egy nyitott noteszt, egy zacskó Doritót és egy tál salsamártást tartva az ölében. Karnyújtásnyira a dohányzóasztalon egy pohár üdítő állt. A szája sarkából egy rövid, meg nem gyújtott Lucky Strike lógott. Alig látta, mit ír, mert az egyetlen fényforrás a lenémített televízió volt. Felnyalt egy kis salsát, és a szájába hajított egy chipset, aztán leírta:

5. A pisi KÉK

Nagyot kortyolt az üdítő dobozból, melynek oldalán páracseppek gyöngyöztek. Ezt meg ki találta ki? Miért nem zöld? Miért nem lila? Miért épp kék?

– Mi van a tévében?

Nina összerándult, és a nyelvébe harapott, majd dühösen felnézett a nővére. – Jesszusom, Claire, úgy settenkedsz, mint egy kísértet!

– Mégis mit tegyek? Kolompoljak, hogy tudd: megjöttem! – Claire leült a füles fotelbe. Selyemköntöst viselt, fején nedves törülközőből rögtönzött turbánt viselt.

– Nem is olyan rossz ötlet – válaszolta Nina. – Volnál olyan szíves?

– Mi van a tévében? – kérdezte ismét Claire, aztán elfintorodott. – Füszeres szósz? Közvetlen lefekvés előtt?

– Még nem fekszem le. Előbb be kell fejezzem a házi feladatomat. Fennmaradok, és megnézem Dave-et.

– Holnap egész nap ájult leszel az álmodástól – jegyezte meg Claire. – Persze, ez nem újdonság. Miből van házid?

– Modern média – felelte Nina. – A reklámok mögött meghúzódó rejtett üzeneteket kell felsorolnunk – nevetett. – Nekem való tantárgy: az osztályzatért elég, ha tévét nézek. Mennyi eszem volt, hogy erre jelentkeztem, és nem fakultatív irodalomra! Szegény balekok mind Faulknert olvasnak. Én meg megfigyelem, hogy a pisi kék.

– Mi van?

– Tévépi. Kék. Tudod, ami a babapelenkákon meg az öregek inkontinenciabetétjén van. A folyadék mindig kék. De miért? Miért nem zöld vagy piros? Ezek a nagy kérdések foglalkoztatnak. Úgy érzem, itt véget ér a tudományom.

– A piros a vérre emlékeztetne – figyelmeztette Claire. – Vörös pisi?

– Igazad van. Mintha azt akarnák mondani: Használjatok Tena betétet, és pisiljetez vért! – bólintott elismerően Nina. – Kösz, hogy ezt tisztáztad! Milyen hasznos, ha az emberrel egy fedél alatt él a mindentudó negyedik testvére.

– Nem tudom, hogy a tanárod erre gondolt-e – felelte Claire. – Ihatok az üdítőből?

– Tessék! – Nina előre hajolt, amennyire csak bírt, hogy átadja Claire-nek a dobozt.

– Mi van még?

Nina oldalra fordította a noteszt, hogy a tévé villódzó késszürke fényénél olvasni tudjon. – Először is észrevettem, hogy ha házaspár szerepel egy tévéreklámban, a nő mindig okosabb, fiatalabb és szebb, mint a férfi.

– Na, látod, ez remek megfigyelés! – ismerte el Claire.

– És várj csak! Nem bírom elolvasni... Ja, igen. Ismered azt a reklámot, amiben golyóálló mellényt hirdetnek? A szöveg így szól: *Minden évben megölnek egy csomó béna rendőrt.*

– Csomót?

– Ahogy mondd. Nem egy számot mondanak, hanem azt, hogy csomó béna, és reménykednek benne, hogy senkinek sem tűnik fel.

– Értem.

– Komolyan! – erősködött Nina.

– Értem, értem.

– Aztán észrevettem, hogy az még rendben van, hogy mutatják, amint a fülzsír kirobban az ember füléből, de például a hashajtós reklámokban soha nem mutatják, hogy...

– Világos – szakította félbe gyorsan Claire.

– Aztán feltűnt az is, hogy a menstruáló lányok mindig fehéret viselnek. És ez vezetett el a kék testnedvek kérdéséhez.

– Te leszel Mr. Mifflin kedvenc diákja – mondta Claire szárazon. Felállt, előre hajolt, és elkezdte letekerni a törülközőt a fejéről. Hosszú, nedves haja kibomlott. Gyorsan felegyeneseedett, és ujjával elkezdte szétrázni és megszárogatni. – Holnap elmegyek a plázába, és vágatok a hajamból, úgyhogy enyém a kocsí – mondta, és elfintorodott. – Ruhát akartam nézni a bálra, de mostanában nincs igazán kivel randiznom.

– Még nem sikerült térdre kényszerítened Jake-et? A min-denit! Kezd jobb véleményem lenni a jó öreg Joke-ról.

– Lehet, hogy itthon maradok veled – mondta Claire.

Nina már-már válaszolt, de aztán mégsem tette. Claire előbb vagy utóbb biztos rájön, és nem arról van szó, hogy Nina valami rosszat tenne. De azért mégis... Egyszerre két nagy horderejű bejelentést is kellene tennie. Az első, hogy bármily meglepő, mégis elmegy a bálba. Ez már önmagában is olyan ritka eseménynek számított, mint egy nagyobb földrengés. A második pedig az lenne, hogy *kivel* fog táncolni.

– Azt mondtam... azt mondtam, hogy talán itthon maradok veled – ismételte meg Claire. Kérdőn felvont szemöldöke alól fürkészte Nina arcát.

– Aha – felelte Nina, és úgy tett, mintha elmerülne a notesz olvasgatásában.

– Ne aházz nekem, Nina! Mi az, amit nem akarsz elmondani?

Nina vállat vont.

– Ki vele!

– Nem vagyok köteles mindenről beszámolni neked, Claire.

– Igaz, de azért is el fogod mondani, tehát mivel már későre jár, és el kell mennem a hajamat megszáritani, miért nem bököd ki, és esel túl rajta most?

– Elmegyek a bálba – motyogta a bajsza alatt Nina, és úgy tett, mintha lekötne a tévéműsor.

– És hogy hangzana ez, ha érthetően mondanád el?

Nina a szemét forgatta. – Elmegyek abba az ostoba bálba, érted? Nem nagy ügy!

Claire rámeredt. – Á, szóval nem nagy ügy! Csak mondjuk életed első igazi randija. Első táncmulatsága. Az első iskolai rendezvény, amire saját önszántadból mész el. A Mark bácsival történtek miatt csinálod? Nem vagy... izé, tudod, mire gondolk?

– Elmeháborodott?

– Te már elmeháborodottnak születted – mondta Claire.

Nina elhallgatott. A nagybátyja említése elrontotta a kedvét. Mostantól mindig így lesz. Mindenki – még Claire is – a régen történt rettenetes események fényében látnak majd mindent.

– Bocs – szabadkozott lesütött szemmel Claire. – Övön aluli ütés volt. – Aztán ritka, fagyos mosolyának egyikét villantotta rá. – Az elmeháborodottat azért komolyan gondoltam!

Tény, hogy az vagy. De annak a szemét alaknak a nevét nem ejtem ki többé a számon.

– Oké – felelte Nina.

– Na, jó. Ki a szerencsétlen kiválasztott?

Nina mély levegőt vett.

– Ígérem, hogy nem nevetlek ki. Még ha a sulis legköcsögebb figurája is. Vagy egy védtelen első. Vagy csak kicsit nevetek.

– Benjamin – bökte ki Nina.

Claire megdermedt. Egy teljes percre nem szólt, aztán csak annyit mondott: – Ó!

– Figyelj csak, te már nem jársz vele! – védekezett Nina.

– Nem.

– Ez nem olyan, mintha... tudod... nem?

– Mindig tudtam, hogy odavagy érte – felelte kicsit szomorkásan Claire.

– Azt hiszem, csak barátok vagyunk.

– Nem tartozik rám – válaszolta Claire. Úgy összeszorította a száját, hogy szinte eltűnt az arcában.

Nina a fogát csikorgatta. Kínosabb jelenet volt, mint amire számított, pedig elég kínosnak képzelte el. Az ujjai között szorongatva a cigarettája végét, felpislogott a nővére.

– Megyek, befejezem a hajszárítást – jelentette ki Claire váratlan, elszánt vidámsággal.

– Oké. Viszlát reggel.

– Aha.

– Jó éjt! – kiáltott utána Nina. Ha kapott is választ, nem hallotta.

Nina és Benjamin. *Nina* és Benjamin. Nina és *Benjamin*.

A húga és a volt barátja. Aki még *nemrég* a barátja volt.

Claire beszárította a haját, aztán visszaakasztotta a hajszárítót az orvosságos szekrényke melletti kampóra. Miközben

a haját fésülte, az arcát vizsgálta, hogy nincs-e rajta pattanás vagy folt. Szokás szerint nem volt.

Nina mellesleg tényleg bele van zúgva Benjaminba, ezt Claire mindvégig tudta. De sokan bele vannak esve másokba, és általában nem hallgatnak a szívükre.

Kivált nem Nina.

Claire lekapcsolta a lámpát a fürdőszobában, és felkullógott a hálósobájába, mely a ház legfelső szintjén volt. Ez volt az egyetlen szoba a második emeleten. Az ágya szépen be volt vetve, a ruhái elpakolva. Lágy fény világította meg a szobát: rózsaszínű villanykörték bújtak meg a lámpaernyők mögött. Az íróasztalán egy műszer állt, mely nyomon követte a légnyomás, a szélesebesség és a külső hőmérséklet alakulását. A falon a National Geographic nagy térképe függött, mely az Antarktiszt ábrázolta.

Az egyik falnál egy fémlétra állt, mely fölött négyszögletű csapóajtó nyílt a szabadba. Claire gyakorlottan mászott fel a létrán, felnyomta a csapóajtót, és kilépett a hűs levegőjű tetőteraszra, melyet derékmagasságban korlát vett körül, fapadozatát pedig már kikezdte az időjárás.

Ez kizárólag Claire birodalma volt, talán még a szobájánál is jobban magáénak érezte. Senki sem jött fel ide, még Nina vagy Claire barátai sem. Derült napokon vagy éjszakákon teljes pompájában látta innen Chatham Island apró városkáját, North Harbort. Látta az utcai lámpák ezüstös csillogását a macskaköveken, itt-ott a verandákon égve felejtett reflektorok éles fényét, melyek ellensúlyozták a város déli végén emelkedő hegy sötét árnyékát. A vízen túl ellátott Weymouthig, a négy mérfölddel messzebb fekvő városig, amely hűvös méltósággal csillogtatta üvegfalú épületeit a holdfényben.

Észak felé, a világítótorony lassan forgó fénycsóváján túl, és keleti irányban csak a végtelen, üres óceán hullámzott,

egy irdatlan, sötét erő, ami szelíden dögönyözte Chatham Island szikláit és homokos strandjait, de olykor úgy feltámadt, mintha egyszer s mindenkorra el akarná süllyeszteni a szigetet.

A szellő nagyon hűs volt, bebújt Claire köntöse alá, és átfújta rajta. A lány libabőrös lett, és ez eszébe juttatta a nem is olyan távoli, igazi kegyetlen maine-i telet.

Benjamin sosem járt itt fent, a tetőn, de időnként megkérte Claire-t, hogy írja le, mit lát. És miközben elmesélte, Claire rájött, valójában milyen kevésbé is jegyzi meg az ember a részleteket. A kapcsolatuk végére már megtanulta sokkal pontosabban megfigyelni a dolgokat.

Nos, ha Nina kész fejest ugrani a pasizásba, akkor Benjaminnál jobbat nem is találhatna. Benjamin okos, türelmes és megértő. Tudja, mi történt Nina és a nagybátyja, Mark bácsi között. Jelen volt, amikor Nina – annyi év szégyenteljes hallgatás után – elmondta, mivel gyanúsítja a bácsikáját.

Igen, ha Nina elszánta magát a randizásra, akkor Benjamin jó választás.

Csak egy kicsit furcsa az egész. Claire és Benjamin mindent együtt csinált. Vagy majdnem mindent. Mindent, csak *azt* nem. És most a húgával fog járni. Nyugtalanító gondolat.

Claire összébb húzta magán a köntöst. Bárcsak legalább zoknit vett volna fel! Egyelőre mégsem volt kedve otthagyni a sásfészkét. Melegebb időben gyakran aludt idefent. Viharban szeretett az esőkabátjában kucorogni, és figyelni, ahogy a villámok a vízbe csapódnak.

Amikor szakított Benjammal, a fiú mondott valamit... valamit arról, hogy Claire elszigetelt...

A magas téglakéményhez ment, ami lezárta a tetőterasz egyik végét. Mögé nyúlt, kitapogatta a kilazult téglát, és kiemelte. A mögötte lévő üregből kivette a naplóját, leült,

és lapozgatni kezdte. Annak idején leírta, amit Benjamin mondott. Igen, itt is van, úgy, ahogy emlékezett:

„Elszigetelt, magányos, büszke teremtés vagy, Claire. Ülsz a tetőn, és figyeled a felhőket odafent, és az apró embereket odalent. És ami a legfontosabb, hogy alattad kell hogy legyenek, mert egy veled egyenlőt nem viselsz el sokáig.”

Claire elmosolyodott olvasás közben. Benjamin mindig is értett a szavakhoz.

Nina és Benjamin.

Claire kihúzta a napló gerince mögé bedugott tollat.

„Hétfő, éjjel fél tizenkettő. Hét-nyolc csomós szél fúj délnyugatról. A hőmérséklet...”

Hunyorogva felnézett, hogy leolvassa az értéket a korlátra szögezett hőmérőről.

„...15 fok”

Nem csoda, hogy fázik.

„Nina Benjaminnal megy a bálba.

Pillanatnyilag úgy állnak a dolgok, hogy nincs kívül mennem. Minimális az esély, hogy Jake váratlanul meggondolja magát. Mindent megtettem, ami csak eszembe jutott, hogy rávegyem...”

Mire? Hogy szeresse? De hisz Jake szereti! Hogy kívánja őt? Nagyon is kívánja. Nem ez a gond.

„...hogy megbocsásson nekem. Hogy ne engem hibáztasson az évekkel korábban történetekért.”

Ez áll kettejük közé. Csak ez. Jake büntudata, hogy azt a lányt szereti, aki miatt meghalt a bátyja. És ez a büntudat most tönkreteszi a fiú életét. Inni kezdett. Rosszkor, rossz körülmények között. A legutóbbi focimérkőzéséről majdnem lemaradt az ivás miatt.

„Szakítottam Benjammal Jake miatt. Fenyegetve éreztem magam, hogy Benjamin kiszedi belőlem az igazságot. De most végre kiderült az igazság.

Szeretem Jake-et. De meddig bírom még, hogy visszatartsít?”

A szellő elhozta egy távoli bója szomorkás, tompa kongását. A messzeségben, a láthatár szélén a délre tartó hajók halvány fényei pislákolnak.

„Néha azt kívánom, bárcsak megint úgy lenne minden, mint azelőtt. Jake Zoey-val járna, én meg Benjammal.”

Csakhogy Zoey most Lucasszal járt, Nina meg talán Benjammal fog.

És Claire?

Claire elszigetelt, magányos, és talán még büszke is oda-fent, az ő kis birodalmában.

Benjamin

Az egyetlen valóságos kép, amit akár Claire-ről, akár Nináról őrzök, évekkel ezelőtti, abból az időszakból, amikor még nem vesztettem el a látásmat. Emlékszem Claire hajára, ami akkor is hosszú volt, akárcsak most. Emlékszem, hogy sötét színű volt, talán egészen fekete. És ~~emle~~ emlékszem az egyik arckifejezésére, ami már tizenegy évesen is jellemezte, egy hűvös, bíráló tekintetre, mintha az őt körülvevő emberektől elvárná, hogy megfeleljenek az ő elvárásainak. Nem volt könnyű jó benyomást gyakorolni rá.

Nina egy évvel fiatalabb nála, és emlékszem, hogy kevésbé látszott felnőttnek, mint Claire. Fogszabályzót viselt, és pimasz tekintete volt, ami Claire pillantásának valamivel kellemesebb, de egyben gunyorosabb változata volt.

De nem rendelkezem olyan vizuális adatokkal, amelyekkel frissíthetném ezt a két képet, így a régi emlékek élnek bennem, amikor ezzel a két lánnyal találkozom, bár sok apró részlettel egészítettem ki őket azóta: Claire ajkának bársonyos puhaságával, hajának nehéz selymével, lába sima bőrével, a belőle áradó ~~forra~~ forrósággal, amit mindig megéreztem, mielőtt még megérintettem volna, s holdfény- és óceánillatával. Mindig megismerem majd a szívdobogásáról, a hangja hűvös szabatoságáról, a nevetéséről, ami olyan különleges, hogy mindig meglepődtem, ahányszor csak hallottam.

És persze tudom, hogy számító, önző, sőt még kíméletlen is, amikor úgy érzi, erre van szüksége.

Tudom, hogy türelmetlen mindenkivel szemben, aki nem olyan tehetséges, mint ő, és kihasználja a bizonytalanság érzését, amit másokban kelt.

De azt is tudom, hogy e felszín alatt, sokszor mélyen alatta, Claire finom lélek, aki igyekszik kideríteni, mi a helyes, és próbál aszerint cselekedni. Tudom, hogy ha valaha is ~~baja~~ bajba kerülnék, akár holnap, akár tíz év múlva, Claire-re biztosan számíthatnék. Eleinte persze rinyálna egy kicsit.

Nina? Nináról kevesebbet tudok. Egy nagyon régi kép, amit az új információhoz csatoltam, mégsem kapom meg a végeredményt.

Senki sem tudja gyorsabban és kegyetlenebbül leteremteni az embert. És senki sem olyan óvatos, ha arról van szó, hogy ne okozzon igazi fájdalmat. Mérés és provokatív és individualista, ugyanakkor félenk és és feszélyezett és bizonytalan. Olyan embernek tartom, aki szörnyű kínjában képes elpirulni, de dacosan kacagni is. Senki sincs, akivel szívesebben lógnék, tévéznék vagy sétálnék.

De hogy Nina több legyen, mint egy barát? Nem is tudom. Ezen még nem gondolkodtam. Tudom, hogy furcsa, de bizonyos fokig nem tudom elképzelni, hogy Ninának teste is van. Kar, láb, váll, száj, mell. Amikor rágondolok, sokkal inkább a világnézete, a humorérzéke, a villámgyors oldalvágásai jutnak eszembe, melyekkel mindig megnevettet.

De hogy olyasvalaki lenne, akit megölelnék? ~~Atik~~ Akit megsimogatnék vagy megcsókolnék? Azt a Ninát nem ismerem.

Még nem.

Harmadik fejezet

A tábla feletti óra mutatója kínkeservesen átvánszorgott az utolsó percen, és megszólalt a csengő. Zoey szinte rohant a kijárat felé; felkapta a könyveit, és siettében belerúgott a padba. Az elsők között ért ki, bár a háta mögött százak tódultak ki az osztálytermekből a zsúfolt, világos folyosóra.

– Fogalmam sincs, mit próbál az a nő megtanítani – morogta halkan. Egy elsős fiú kíváncsian pillantott rá. – Azt tanácsolom, soha ne jelentkezz trigonometriára – vetette oda Zoey a fiúnak. – Ami azt illeti, legjobb, ha most rögtön kiiratkozol.

A nap második és harmadik óráját kedvelte legkevésbé. Az első még rendben volt. Újságírás. Semmi gond. Ebéd után is normális órák következtek: amerikai irodalom, történelem és francia. De a második óra trigonometria volt, amit testnevelés követett. A trigonometriát nem értette, és nem is fogja, míg él, még ha ezer évig rontja is itt a levegőt! A bátyja és a barátnői – Claire és Aisha – csak nevettek rajta, hogy olyan hülye matekból. Ők hárman – a mocskok! – differenciálszámításra jártak.

Ami a testnevelést illeti, azt csak a saját ostobaságának köszönhette. Claire-rel és Aishával nagy okosan úgy döntöttek, hogy későbbre halasztják a harmadikos testnevelési követelmények teljesítését, és helyette izgalmasabb fakultatív tárgyat vesznek fel. Most azon kevés végzős tábortárterítettek, akik még kénytelenek voltak bohócot csinálni magukból azzal, hogy vaktában labdákat vagdosnak egy kosárlabdapalánkhoz, amit – legalábbis ő – sosem talál meg, gumiasztalon ugrálnak, és Anders edző legújabb bosszantó ötletrohamának

köszönhetően teniszeznek. A teniszt kint kellett játszani, ami még kevésbé teszi szórakoztatóvá, ha majd mínusz öt fokra hűl az idő, és nyolcvan kilométer per óra szél fúj. A helyzetet tovább rontott, hogy rajtuk kívül az összes végzős lány testnevelés szakra készült. Imádták, amikor a teniszlabdák eltalálták Zoey fejét, miközben ő esetlenül hadonászott az ütőjével.

– Még egy teljes év ezen a helyen – motyogta magában.

Aztán négy év főiskola.

Felsőhajtott, és elindult a folyosón, aztán le a lépcsőn, végig a földszinti folyosón, és vonakodva a tornaterem felé vette az irányt.

Az egymást lökdöső gyerekek közül egy kar nyúlt ki, és elkapta a könyökét. Lucas maga felé fordította, és átölelte. – Hé, már meg sem állsz köszönni?

– Szia, bocs, nem vettek észre – mentegetőzött Zoey, majd gyorsan megcsókolta a fiút. Erre Lucas félrehúzta az öltözőszekrényekkel szegélyezett fal kis szakaszához, ahol nem hemzsegték a diákok. Hosszan csókolóztak: néhány lopott pillanat, távol a visszhangzó kiáltásoktól és a fém szekrényajtók ki-be csapkodásának zajától.

– Most már sokkal jobb a kedvem – dőlt Lucasnak Zoey.
– Nedves a hajad.

– Most lett vége a tornaórának. Rossz kedved volt?

– Trigonometria után mindig az van. Személy szerint nem hiszek azokban az órákban, amelyeken nem lehet semmit értelmes nyelven megmagyarázni, és mindent számokkal és jelekkel kell megértetni. Egyébként életem során ugyan mikor lesz dolgom koszinuszokkal, tangensekkel meg ilyesmikkel?

– Lehet, hogy kosználnod kell majd egy kölcsönszerződést. Vagy ez túl érintőleges?

Zoey felnyögött, és elfintorodott. – Nina is ilyen hülye poénokat szokott elsűtni.

Lucas ismét megcsókolta. Aztán megint, és körülöttük megszűnt létezni a trigonometria, a tornaóra és szinte az egész világ.

– Inkább valami ilyesmit vársz tőlem? – kérdezte érzelmeiktől elfojtott hangon Lucas.

– Mmm.

– Lépünk le! Elszökünk, kihozzuk az őseid kocsiját a garázsból, lemegyünk Portlandbe vagy akár Bostonba. Remekül fogunk szórakozni. Ugyan mit tehetnének ellene a többiek? Én vagyok a frissen megválasztott bákirály. Teljhatalmam van.

– Ne kísérts, amikor tornaórára kell mennem! – figyelmeztette Zoey.

– Szerintem irtó csinos vagy a kis sortodban.

– Mikor láttál te engem sportszerkóban?

– Amikor tesiórád van, én algebrából korrepetáláson vagyok a második emeleten – magyarázta Lucas. – Tökéletes a rálátás a pályára. A fiúk főleg azt szeretik, amikor hajlongtok; tudod, megfogjátok a bokátokat meg ilyesmi. Próbálom kideríteni, hogyan lehetne becsempészni egy távcsövet az órára.

– Kellemes lehet, ha az embernek mindenről csak egy dolog jut az eszébe. Nem tereli el semmi a figyelmét.

– Jobb, mint ha csak az algebrára figyelnék – nevetett Lucas.

– Indulnom kell; Anders edző köröket futtat velem, ha elkésem. Szia! Ja, és idegenekkel fogok zuhanyozni.

– Cseréljünk! Én majd tusolok a csajokkal, te meg elmész helyetted algebrára.

– A trigonometria után? Inkább kitépkeдем a hajamat. Szálanként.

– Szia, Lucas. – Kis szünet. – Ó! Szia, Zoey.

– Szia, Louise – köszönt vissza Lucas óvatos nemtörődomséggel.

– Szia, Louise – köszönt Zoey is. Louise Kronenberger a trappézfarmérjéhez testhez álló, lyukacsos felsőt vett fel, melltartó nélkül. Lucas tekintete odavillant, és a lyukakat guszta.

– Mizújs, bákirály? – kérdezte Louise. – Össze kellene ülnünk, hogy megbeszéljük a pénteket és a szombatot.

– Komolyan? – kérdezte Lucas, és rémült pillantást vetett Zoey-ra.

– Hivatalos kötelezettségeink vannak – toldotta meg Louise.

– Azt hittem, csak meglepett képet kell vágnunk, amikor bejelentik, hogy mi nyertünk, és aztán táncolnunk kell.

A bákirály és bákirálynő hivatalos bejelentése a mérkőzés félidejére esett, de az elmúlt két évben az iskolavezetés mindig korábban kiszivárogtatta a hírt. Elővigyázatosságukat az indokolta, hogy egy korábbi bákirálynő, aki nem számított arra, hogy nyer, LSD-vel belőve jelent meg. Az ellenfél kabalájától megrémülve, sikoltozva rohant le a pályáról.

– Jól akarunk kinézni a mulatságon, nem? – szegezte neki Louise a kérdést.

Ekkor megszólalt a jelző csengő. A tömeg egy emberként nyögött fel, és a diákok elindultak az osztálytermek felé.

– Nem érdekel, hogy nézek ki, Louise – felelte Lucas. – Akár egy zsákot is magamra húznék, ha tudnám, hogy abban megszökhetek.

– Mennem kell – jelentette ki Zoey.

– Nekem is – sietett hozzátenni Lucas.

– Merre mész? – kérdezte Louise.

– Izé... a másodikra.

– Nekem is ott van dolgom – vigyorodott el Louise. – Útközben beszélgethetünk. Szia, Zoey. – Azzal karon fogta Lucast, és magával vonszolta. Lucas hátrapislogott, és tehetetlen pillantást vetett Zoey-ra.

Zoey grimaszt vágott, és némán egy Louise Kronenbergerre vonatkozó jelzöt formált az ajkaival. Lucas elmosolyodott, de azért követte Louise-t a lépcsőn.

– Undorító a törülközőm – panaszkodott Zoey, és elfintorodott, amikor a nyirkos szag megcsapta az orrát. Ami azt illeti, még bűdösebb volt, mint az öltöző. A nyitott öltözőszekrénybe dobta a törülközőt a tornacipőire, dezodorjára, samponjára és a Snickersre, ami az első iskolanap óta hevert itt, érintetlenül. – Legyen szíves valaki emlékeztetni, hogy vigyem haza kimosni! És most mit tegyek? Vizes vagyok, de ha ezzel a ronggyal törülközőm meg, bűdöszokni-szagom lesz egész nap.

– Ne rám nézz! – védekezett Aisha, és felemelte a karját, hogy belebújjon az ingébe. – Az *enyémet* nem kérheted kölcsön. Te el tudod képzelni, mit művelt velem Christopher, az a két lábon járó hormon?! És még csak nem is kért bocsánatot. Nem mondott egy szót sem. Csak kiosztotta az ütőket meg a labdákat, mintha nem is tudná, ki vagyok.

Christopher számtalan részmunkaidős állása közül az egyik a szertárosi volt a testnevelési tanszéken.

– Nem akartam elkérni a törülköződet, Aisha – tiltakozott Zoey. – Ocsmány dolog volna más használt törülközőjét elkérni. – Azzal szórakozottan körülnézett. Az igazság az, hogy szívesen elkérte volna Aisha törülközőjét. Claire-re pillantott, aki az arcát festette, de Claire nem vett tudomást Zoey tanácsalanságáról. – Mit vártál Christophertől? – kérdezte Aishától. Harapós kedvében volt. – A munkáját végezte, és az edző végig ott állt mögötte. Különben is, Eesh, már azt hittem, megfeledkeztél Christopher létezéséről. Az ördögbe is, nem vehetem fel nedvesen a ruhámat! Rám tapad.

– Mire? – motyogta Claire, és a szemkihúzóra koncentrált.

– Nem izgat többé, mit művel Christopher! – jelentette ki Aisha. – Csak annyit mondtam, hogy a tetejében még udvariatlan is volt.

– Megfagyok! – didergett Zoey –, de töletek nem kapok mást, csak szellemes megjegyzéseket és közömbösséget.

Claire húzkodni kezdte a mosdó melletti csempézett falon levő tartályból a papírtörülközőket. – Tessék! – A halmot Zoey kezébe nyomta, és a mosdó fölé hajolva elkezdte felkenni az arcára a pirosítót.

Zoey felitatta bőréről a vizet. A papírtörülközők ráragadtak, és úgy festett, mintha zsindellyel fedték volna be a testét. Aisha oldalra hajtotta a fejét, és bíráló tekintettel végigmérte. – Szerintem egészen egyedi a megjelenésed, Zo. Lekaplak, és beküldjük a Glamournak. A „lelences külső” tökéletesítését látom benne.

– Zoey maga a lelences, vézna külső – jelentett ki Claire. – Vagy az lenne, ha egy kicsit ostobábbnak látszana. Gyakorolnod kellene az üres, bamba tekintetet, Zoey, ha el akarsz sajátítani az igazi Kate Moss külsőt. Az alakod már megvan hozzá.

Zoey cinkos pillantást vetett Aishára. – Borzalmas, amikor a divatgépezet az olyan bögyösek ellen fordul, mint te, Claire – ugratta. – A rosszindulatú kis megjegyzéseid leperegnek rólam. Már nem izgatnak. Az egész világ elismeri, hogy a kicsi szép. Eljött az én időm. A tejcarnok nélküliek a királyok. A kis fenekűeké a világ. A lapos a menő.

– Vizes papírtörülközők borítanak, ó, hatalmas királynő! – mutatott rá Claire.

– A legújabb divatkollekció a Limited-től: vizes papírtörülközős body – nézett végig magán Zoey, és elkezdte lehámozni őket, aztán belebújt a ruhájába, fintorogva a bőrén maradt nyirkosság miatt.

– És még valamit Christopherről – folytatta Aisha a mérgeződést. – Egyszer azt mondta, nagy a lábam. De láttátok a homlokát? Nem? Mert nincs is!

– Láttam a második emeleti folyosón Lucast és K-bergert, nagyon meghitten beszélgettek – vetette oda Claire, és nem is titkolta alattomos pillantását. – Csinos pár a bálban. K-berger olyan lány, aki sosem tudná kihozni magából a lelences külsőt.

– Hülyeség ez a diákbál – mondta Aisha. Két kézzel felborzolta a haját, ami dús, göndör fürtökkel vette körül az arcát. Zoey mindig is irigyelte a haját. – Egyáltalán mi értelme van? – Minden lány ezt állítja, akinek nincs kísérője – felelte szárazon Claire. – És az idén egyet is értek veled: a diákbál tényleg hülyeség.

Zoey-nak leesett az álla. – Nincs kísérőd? Nem csoda, hogy olyan csípős megjegyzéseket teszel. Azt hittem, csak premenstruális szindrómában szenvedsz.

– Ne piszkáld Claire-t, amiért nincs pasija – morogta Aisha. – A három jelenlévő lány közül kettőnek nincs. Ami azt illeti, Zoey, kisebbségbe szorultál. Bár személy szerint én örülök. Utálok a focimérkőzéseket és a táncmulatságokat. Inkább otthon maradok, és nézem a... mindegy, mit. Amit pénteken és szombaton adnak.

– Pénteken a 20/20 megy – felelte Claire. Közben befejezte a sminkelést, és Zoey foglalta el a helyét a mosdónál. – Barbara Walters. Azt hiszem, egy politikust kérdez ki. Irtó szórakoztató. Együtt is nézhetjük. De ha tényleg otthon maradsz, Aisha, akkor Christopher a markába fog röhögni, és meggyőződése lesz, hogy képtelen voltál másik pasit szerezni.

Aisha szeme összeszűkülte. – Tudod, mit? Azt hiszem, igazad van.

– De honnan tudná? – vetette ellen Zoey, és elcsente Claire pirosítóját. – Csak dolgozni jár az iskolába. És csak akkor menne el a bálba, ha meghívnád, Aisha.

– Valahogy biztosan kideríti – csikorgatta a fogát Aisha. – Akkora számnak képzelem magát, hogy azt hiszi, nélküle nem tudok mást csinálni, mint hogy otthon ülök, és a 20/20-at nézem.

– Szombaton este az *SNL*² megy – tette hozzá Claire. – Már ha egyáltalán érdemes nézni. Jobbára nem.

– És te mihez kezdesz? – kérdezte Zoey Aishát. – Gondolom, nincs tartalék pasid.

– Majd csak leakasztok valakit – védekezett Aisha. – Figyelj csak, és Benjaminhoz mit szölsz? – kérdezte, és *na, tesék*-pillantást vetett Claire-re.

Claire megrázta a fejét. – Benjamin Ninát viszi el.

– *Micsoda?! –* kerekedett el Zoey szeme. – Benjamin Ninát viszi el? A bátyám, Benjamin, táncolni viszi Ninát, az egyik legjobb barátnőmet, és még csak nem is tudok róla?

– Nina biztos azt hiszi, nagy feneket kerítenél a dolognak – magyarázta Claire. – És ismered Benjaminget. Nem éppen az a pletykás fajta.

– De a húga vagyok! – Zoey majdnem kiabált.

– Nina tegnap este árulta el – mondta Claire. – Tudod, milyen szűkszavú pasik dolgában.

– Hát, igen, azt tudom – komolyodott el Zoey. – Apropos, letartóztatták már azt a görény nagybácsitokat?

– Bonyolult – sóhajtott fel Claire. – Maine-i törvények, minnesotai törvények. Apám ügyvédje dolgozik rajta.

– Csúcs! Szóval Nina hirtelen kilép az apácarendből, és rögtön elcsórja az egyetlen megmaradt pasit – zsörtölődött Aisha. – Akkor honnét szerzek táncpartnert magamnak?

2 Szombat Esti Élő, egy 1975 óta hétvégenként látható vidám műsor – *a ford.*

– Esetleg Nina hajlandó cserélni – javasolta Claire. – Benjamint becseréli Christopherre. Ha megtoldod egy kis pénzzel, esetleg megfontolás tárgyává teszi.

– Haha, nagyon mulatságos! – mondta Aisha. – De nincs szükségem a száalmadra. Valószínűleg estére már kerítek is valakit. Olyat, hogy Christopher a kezét egye tőle.

– Persze, nem mintha izgatna, mi a véleménye – fűzte hozzá Zoey.

Negyedik fejezet

Lucasnak nem volt kedve a menzán ebédelni. Az étel pocsék volt, és feszélyezte Zoey társasága. Zoey, Aisha és Nina régóta együtt ebédelt, ez már szertartásnak számított; se pasik, se idegenek, legfeljebb néha Claire-t vették be maguk közé. Zoey azt mondta neki, szívesen látják, de valahányszor csatlakozott hozzájuk, a beszélgetés abbamaradt, és Lucas megértette, hogy az ebédidő csak lányoknak van fenntartva.

Elhagyta a középiskola területét, és a legközelebbi Burger King felé indult. Volt végre egy kis pénze: az apja rákászhajóján dolgozott. Kitakarította a hajófeneket, ami volt olyan undorító, hogy efféle munkát bárhol találhatott volna, és kifestette a hajót, ami azért nem volt olyan rossz. Lehet, hogy az apja egy tetű alak, de tisztességes pénzt fizetett a munkájáért. Egy whopper meg egy sült krumpli nem veri a földhöz.

A Burger Kingben sok srác volt a suliból, és a szabad helyekért versenyeztek a közeli irodákból beugró üzletasszonyokkal és az utca egy szakaszát javító munkásokkal.

Lucas beállt a sorba egy tucat ember mögé. Kis szerencsével időben megkapja az ebédjét, és mialatt visszasétál a suliba, meg is eheti.

– Te vagy az, Cabral? Te pöcs! – A hang éles volt és kihívó. Lucas megacélozta a szívét, és megfordult.

Két srác. Az egyik egy csapott állú, csapzott vörös bajszú, vöröses, kurtára nyírt hajú, acélkék szemű fickó volt. A másik egy nála jóval magasabb, mogorva, borotvált fejű

figura, akinek izmos karját durva tetoválások borították. Mindketten fekete farmert és acélszögekkel kivert bőrcsizmát viseltek.

– Kígyó – szólította meg Lucas az alacsonyabbikat. – Kiengedtek végre, vagy meglógtál?

Kígyó elmosolyodott, és kivillantotta tépőfogát, amiről a nevét kapta. – Betöltöttem a tizennyolcat, ember. Születésnap. A bűvös szám.

– Nem is tudtam, hogy eddig el tudsz számolni, Kígyó.

– Ne cseszegess, seggfej! – vetette oda Kígyó. A hüvelykujjával a nagydarab srácra bökött. – Jones bepöccen, ha cseszegetnek.

Lucas valami elmés válaszon törte a fejét, de az igazság az volt, hogy míg Kígyó egymagában csak egy gyáva kis görény volt, bandában már bátrabban viselkedett. És Jones elég nagy volt ahhoz, hogy egyedül is kitegyen egy bandát. – Hát, Kígyó, szívesen dumálnék veled a régi időkről, de tudod, hogy nem szabad egymás társaságában mutatkoznunk. Megszegnéd a feltételes szabadlábra helyezés szabályait, ha egy olyan rossz arcúval mutatkoznál, mint én.

– Leszarom! A nevelőtisztem egy vén boszorka. Nem érdekel a hülye dumája!

– Akarsz valamit, Kígyó? Mert ha nem, én lelépek. Nem tudtam, hogy beengednek ide hozzád hasonlókat.

– Visszamasíroztál a suliba, mint egy jó kisfiú, Cabral? Keményen tanulsz? – Kígyó közelebb lépett. – Vagy csak az áru vonz? Erről van szó, mi? Egy dögös kis punczi melenget éjszakánként, mi, csávókám? Talán egy szurkolócsapat vezetője? Hát igen, nekem is erre volna szükségem. Sokáig voltam bent, ember. Talán kölcsönkérhetném pár órára a tiédet. Mit szereztél, egy szőkét? Egy vöröset? – Oldalba bökte Jonest, és nevetett. – Remélem, legalább fehér a csaj?

Lucas arca megmerevedett. Egy szempillantás alatt már nem is volt a Burger Kingben, tovaröppent a Weymouth-i Középiskolából, vissza arra a sötét, hangos, fenyegető helyre, amelyre nem voltak érvényesek a normális viselkedés szabályai. Közelebb ment Kígyóhoz, amíg az arca már csak centik-re volt a fiú üres tekintetétől.

– Ne mássz a pofámba, ember! Ennél a nagydarab, ostoba szarjankónál több támogatásra van szükséged, ha buzerálni akarsz!

De Lucas meglepetésére Kígyó nem hátrált meg. – Van nekem elég támogatóm, Cabral. Gondolni se mernéd, mennyi.

– Még több ilyen árja felsőbbrendű hólyag?

Kígyó pislogott. – Olyan katonáink vannak, akikkel még gondolatban sem akarnád összeakasztani a bajuszt.

– Húzz vissza a lyukba, ahonnan előléptél – vetette oda undorodva Lucas. Azzal eloldalazott Kígyó mellett, és a kijárat felé indult. Vadul kivágta az ajtót, és beszívta a tiszta, hűvös, kinti levegőt. Most vette csak észre, hogy remeg a keze; mélyen a farmerja zsebébe süllyesztette. Még néhány mély lélegzetet vett, hogy a gyomra félig dühtől, félig félelemtől támadt remegését lecsillapítsa.

A nevelőintézetben volt dolga Kígyóhoz hasonló csávókkal. Már szinte hozzászokott együgyű gorombaságukhoz, és ahhoz a torz, beteges rasszizmushoz, melynek melegágyául szolgáltak a gyűlölettől és alkoholos brutalitástól átitatott ott-honok. De idekint a nagyvilágban, ahol úgy tűnt, mindez már a múlté, megrázkódtatásként érte, hogy viszontlátja őket.

„Nem félek”, hajtogatta magában. A bőrfejük ritkán támadnak olyanra, aki meg tudja védeni magát. És Lucas elég elővigyázatos volt ahhoz, hogy ne kerüljön az útjukba.

– Jesszusom! – mormolta maga elé. – Hat hete még Kígyó siránkozását hallgattam a mellettem levő priccsen, és három

nap múlva boldog bákirály leszek! – Az ellentét fanyar mosolyt varázsolt arcára.

Kinyújtózott, hogy ellazítsa a nyakát és a hátát, karjait meglóbálta, hogy a váratlan támadás gondolatára megfeszülő izmok elernyedjenek, és elindult az iskola felé. Igyekszik most rögtön megkeresni Zoey-t, még a hatodik óra előtt, amikor együtt lesznek történelmen. Ha megtalálja, és átölelheti, Zoey majd elúzi az emlékeket.

– Csak nem eszel ilyesmit? – nézett rémülten Ninára Zoey.
– Hisz ez tamale pite³!

– Tudom, hogy undorító, de éhes vagyok – vallotta be Nina.

– De marhahúsból van, Nina! Hiszen te nem eszel döglött marhát vagy disznót!

Nina vállat vont. – Nem sok értelme volt. Úgy értem, ettem döglött halat meg csirkét. Egyébként is jogom van megváltoztatni a véleményemet.

– És én meg már azon morfondíroztam, hogy *teljesen* vegetáriánus leszek! – jelentette ki vádlón Aisha. – Rólad vettem példát, Nina!

– Fejlődésben vagyok, és kész. Változom, növök, új dolgokba nyerek betekintést. Feldolgozom őket. Mellesleg éhes vagyok.

Zoey hátranézett. Claire még az ebédre várók sorában araszolt. Lehet, hogy közéjük ül, lehet, hogy nem. Lehet, hogy Claire úgy dönt, hogy egyedül ül le valahova. – Fejlődésben vagy – motyogta, és szkeptikus pillantást vetett Ninára. – Hallottam róla, harmadik személytől – vetett újabb jelentőségteljes pillantást Claire irányába.

3 hússal töltött kukoricelevél, mexikói étel – *a ford.*

Nina értetlenül bámult rá, aztán lassan leesett neki a tan-
tus. – Ja, épp el akartam mesélni. Nem olyan nagy titok.

– A nővérednek *előbb* mondtad el, mint nekem? A Geiger
családban váratlanul tombolni kezdett a testvéri szeretet? Az
új és izgalmas pletyka tekintetében *én* vagyok az első megál-
lód. Aztán *én* elmondom Aishának. Ez a világ rendje.

Aisha egyetértően bólintott. – Becsapottnak érezzük ma-
gunkat.

Nina hangosan felsóhajtott. – Ez nekem elég kínos, vilá-
gos? Nem akartam, hogy azzal cikizzetek, hogy: *Ó, hát nem
édes, hogy a kis Nina belezúgott Benjaminba?*

Zoei Aishára mosolygott. – De azért édes.

– Hohó, nézd csak, elpirult! – mutatott Aisha Ninára.

– A mi kis Ninánk szerelmes! Tudod, ha minden jól megy,
egy nap sógornők leszünk.

– A gyerekei nagynénje lesz.

– Kis családi összejöveteleket rendezünk, Ninával sült
csirkét és káposztasalátát ütünk össze, míg a gyerekek a hát-
só udvarban játszanak, és Benjamin meg Lucas sört iszik és
bőfög.

Nina az asztalon dobolt az ujjaival. – Befejeztétek?

– Én csak azt tanácsolom, légy óvatos! – mondta Aisha. –
A pasik alapvetően disznók. Jut eszembe: Látjátok azt a srácot
ott? Azt a magasat? Mit gondoltok, elvinne a bálba? Szerin-
tem csinosabb Christophernél.

Claire lépett oda hozzájuk. – Csak mert Christopher egy
disznó, nem jelenti azt, hogy a többi pasi is az – mondta. – És
a srác, akit nézel, másodikos. Csak korához képest magas. –
Letette a tálcáját, és elfoglalta az utolsó szabad helyet.

– Igaza van, Eesh – helyeselt Nina. – Sokkal nagyobb kör-
ből kell mintát vened, mielőtt kijelentheted, hogy minden pasi

disznó. És ez az egyetlen oka, amiért Claire zabálja a pasikat, és kéthavonta lecseréli őket. Illetve mostanában hetente.

Claire türelmes, de gyilkos pillantást vetett Ninára. – Nem tisztességes dolog övön aluli ütésekkel mérni rám, amikor tudod, hogy nem üthetek vissza.

– Üss csak vissza!

– Hivatalosan még „áldozat” státusban vagy – felelte Claire. – Igyekszem melletted állni, mint a testvéred, de megnehezítetted a dolgomat.

Nina felnevetett. – Nem kell úgy kezelned, mintha cukorból volnék! Az ellenkezőjéről van szó. Ami történt, megtörtént, régen volt. Most, hogy nyilvánosságra került, *kevésbé* érzem magam szánalmasnak. Most én teszem tönkre az ő életét, ahogy ő próbálta annak idején az enyémet, így őszintén megvallva elég jól érzem magam. Jobban, mint azóta bármikor.

– Igen, de mégsem cikizhetlek azért, hogy nem volt szerelmi életed – csóválta a fejét Claire.

– Cikizhetnék Aishát amiatt, hogy folyton azt hajtogatta, mennyivel több esze van annál, mintsem hogy egy nagy romantikus izébe keveredjen – javasolta Nina.

– Csak rajta, igazad van – egyezett bele készségesen Aisha. – Nem fogadtam meg a saját tanácsomat, és a végén belezúgtam egy pasiba, aki egy görény. Tessék, ne kíméljetelek, osszátok ki nyugodtan! Megérdemlem.

– Úgy nem érdekes, ha te kéred – morogta Nina.

– Egyet azonban el kell ismernem – mondta Claire –, hogy igazán jól csináltad, Aisha. Semmi sírás, jajgatás. Puff, vége, folytassuk, ahol abbahagytuk. Az utóbbi időben járványszerűen terjednek a szakítások – jegyezte meg. – Zoey és Jake. Én és Benjamin. De Aisha nagyon tökös.

Aisha kicsit félszegen mosolygott. – Nem volt nagy ügy.

– Pedig bizonyára fontos volt neked, úgy értem, mindig józanul gondolkodtál, hüvösen kezelted a pasikat, aztán egyszer csak minden lehetséges alkalommal Christopherrel lógtál.

– Alig láttunk – erősítette meg Nina, és elvigyorodott, pedig tele volt a szája tamale pitével.

– Beszélte róla. Nyilvánosan csókolóztatok, meg minden. Jesszusom! – kiáltott fel Claire. – Emlékszem arra az esetre, amikor belétek botlottam sulis után a tornaterem mögött; az olyan jelenet volt, amit „igaz szerelemnek” lehetett volna nevezni, vagy legalábbis „igaz szenvedélynek”. Úgy néztetek ki, mint akik a családalapítás küszöbén állnak. – Elhallgatott, és Ninára meredt. – Tamale pitét eszel?

Aisha arca elkámpicsorodott. Lenézett a tálcájára.

– Beszéljünk valami másról! – nézett Zoey célzatosan Claire-re.

Claire Aishára pillantott, aztán megvonaglott az arca, és zavartan „honnan tudhattam volna” kifejezéssel nézett Zoey-ra.

– Úgy döntöttem, megint döglött állatot eszem – igyekezett Nina más irányba terelni a beszélgetést.

– Van egy kis... – állt fel Aisha, és bizonytalanul az ajtó felé mutatott – tanulnivalóm.

– Rendben – hagyta rá gyöngéden Zoey. – Majd később találkozunk, Eesh.

Aisha ügyetlenül összeszedte a könyveit, s közben egy könnyecsepp az asztalra pottyant. Azután a kijárat felé rohant.

Claire hátradőlt, és a szemét forgatta. – Szuper! Talán utána kellene mennem.

– És tovább akarod demonstrálni a tapintatosságodat, amiről olyan híres vagy? – kérdezte Nina.

– Nem Claire hibája – mondta Zoey. – Ismered Aishát. Mindig uralkodik magán. Mindent magába fojt. Nem hibáztathat bennünket azért, hogy azt hittük, tényleg ura a helyzetnek.

Jake McRoyan kifejezéstelenül meredt az asztalon heverő fénymásolatra. Már felírta a nevét a lap tetejére, de e pillanatban ez volt az egyetlen dolog, ami eljutott a tudatáig a papíron álló szövegből.

Mégis mióta írat velük Miss Rafanelli meglepetésszerű röpdogát egy keddi napon? Csütörtökön szokott íratni, nem kedden.

Még kísérletet is tett a hétfégén, hogy átfussa az ajánlott irodalmat. Belelapozott pár fejezetbe, és ami a könyvet illeti, nem is volt olyan rossz. A címben valamiért szerepeltek a harangok, de háborús sztori volt. Kivette a könyvből készült filmet videón, de amikor Lars Ehrlichhel nézni kezdték, úgy döntöttek, felhajtának pár sört, és időnként Nintendo szüneteket tartanak, majd idővel az utóbbi tevékenységeket kezdték előnyben részesíteni, és végül a filmből nem láttak valami sokat.

1. Az *Akiért a harang szól* egy amerikai önkéntesről szól.

Melyik háborúban harcolt a főhős?

a. Az amerikai polgárháborúban

b. Az 1812-es honvédő háborúban

c. A spanyol szabadságharcban

d. A Rózsák Háborújában

A d biztosan nem. Ki indítana háborút, és nevezné el a „Rózsák Háborújának”? De a másik három közül bármelyik lehet.

– C – súgta valaki a háta mögül.

A suttogást alig lehetett hallani, de attól még valóságos volt. Claire volt az, aki mögötte ült. Claire, aki természetesen olvasta a könyvet. Olyan stréber volt, mint Zoey, ha házi feladatról volt szó. Házi feladat tekintetében két kis buzgó mócsingba zúgott bele.

– Az elsőre „c” a válasz – súgta Claire.

Jake-nek égett a tarkója. Hát ennyire átlátszó? Claire a tarkójáról meg tudja állapítani, hogy halvány gőze sincs a válaszlól?

Ettől feldühödött. Alig pár napja, hogy Claire megmentette valami házi feladattal, amivel elmaradt. Mintha egyszeriben egy sajnálatra méltó fazonná változott volna.

Persze, amerikai irodalomból az is. Egy nehezen kiharcolt hármasba kapaszkodott, és ha kettesre csúszik vissza, automatikusan felfüggesztik a focicsapatban, amíg nem javít a jegyén.

A ceruzája a tesztpapír felett lebegett. Siralmas, gondolta; csak egy egyszerű, több választásos teszt, melynek segítségével a tanár megbizonyosodik róla, hogy valóban elolvasták a könyvet. Még csak nem is egy komoly esszé. Mégis az „a”-t akarta éppen bejelölni, amikor Claire megszólalt. Rossz megoldás lett volna, mert Claire biztosan nem téved.

Azért csinálja, hogy visszaférközzön a kegyeibe. Ahogy kihasználta azt a tényt is, hogy időben kijózanította az utolsó mérkőzés előtt.

Még mindig a papír fölött lebegett a ceruzája.

A szabad kezét dühösen ökölbe szorította. Egyébként a fenébe is Claire-rel.

– A kettes „d” – hallatszott a súgás.

Miss Rafanelli felnézett, az arcán tanácstalan kifejezés tükröződött. Egy pillanatig a termet pásztázta, aztán tovább olvasta a könyvét.

Vagy leírja a válaszokat, amiket Claire diktál, és megtartja a három alát, vagy esetleg kicsit javít rajta, vagy nem vesz róla tudomást, beletörődik a kettesbe, és hagyja, hogy felfüggeszék az évnnyitó mérkőzésen. Jake dühös volt Claire-re. Szörnyű helyzetbe hozza! Nem fogadhatja el állandóan

a segítségét, hogy aztán úgy bánjon vele, ahogy szokott. Ez undorító. Olyan, mintha Claire elcsábítaná a... kedvességével.

Claire. Szeretetre méltó. Na, igen.

– A hármas „a”.

Miss Rafanelli ezúttal gyorsan felkapta a fejét, és gyorsabban összpontosított. Megtalálta a teremnek azt a részét, ahonnan a sűgás halk zaja hallatszott. Valószínűleg sejtette, hogy Jake-nek sűgnak. Biztos meg tudta állapítani abból, ahogy ceruzáját bizonytalanul a papír fölött tartva, berezelve ült.

El kell döntenem, hogy megteszem-e vagy sem! – parancsolt magára Jake.

Soha többé nem fogadja el Claire segítségét. Így döntött. Ez után az eset után soha többé.

Gyors egymásutánban leírta a válaszokat.

4. Hemingwayt...

Jake érezte, ahogy egy éles köröm a hátába fűródik. Uralkodott magán, és a papírra szegezte a tekintetét. Claire a hátára írt: jól érezhetően egy négyest rajzolt, majd utána egy „c”-t. Végigfutott hátán a hideg. Érezte, ahogy minden érintéssel fogy az elszántsága.

A következő hat kérdésre Claire utasításai alapján válaszolt. A tesztre ötöst kap majd. Lehet, hogy elég lesz ahhoz, hogy biztos hármast szerezzen, és azzal már bennmaradhat a csapatban.

Megszólalt a csengő. Jake felállt; merevnek és kimerültnek érezte magát, mintha valami rettenetes próbatételen ment volna keresztül. Nem akart Claire-re nézni, nem akarta, hogy a lány meglássa a szemében, milyen hatással van rá, ha csak egyszerűen hozzáér.

Gyorsan kiment, és egyenesen a következő órájára indult. De Claire mellette termett.

– Ne fáradj azzal, hogy megköszönöd! – mondta.

– Nem kértem segítséget – motyogta Jake, és nem nézett rá.

– Igaz, de kilencven százalékra írtad meg – felelte Claire.

– Hogyhogy? – Jake megállt, és rámeredt. Nagy hiba volt. Sosem tud dühös maradni, gondolta, amikor Claire szemébe néz.

Claire szokásos féloldalas mosolya kíséretében válaszolt. – Rafanelli sosem venné be, Jake, hogy hibátlanul írod meg a tesztet. Az ötös kérdésre rossz választ adtam. Magamnak meg a hetesre. Így nem bújik ki a szög a zsákból, nem derül ki, hogy súgtam.

Jake őszinte elismeréssel csóválta meg a fejét. – Néha őrlítő vagy, Claire.

– Kösz. Azt hiszem, igazad van.

– Mit akarsz tőlem?

Claire mintha egy percig fontolóra vette volna a választ. – Azt, hogy szeress, Jake. Szeretném, ha megbocsátanád, ami két éve történt.

Jake tekintete találkozott Claire rezzenetlen, nyugodt pillantásával. Azt akarja, hogy szeresse? Hát persze, hogy szereti. Pusztán az, ha a lány ujjai a hátához érnek, felvillanyozza és olyan reakcióra készíti, ami felett képtelen uralkodni, olyan vágyakat ébreszt, amiket nem tud elnyomni. Ha ki tudna szeretni belőle, az élete visszatérhetne a megszokott kerékvágásba. Amikor az ágyában fekszik éjjel, nem látná Claire arcát a sötétben. Az emléke nem harcolna állandóan az agyában a bátyja emlékével.

Szeress, Jake! Bocsáss meg, Jake!

– Kettőből egy nem is olyan rossz – jegyezte meg Jake szomorúan.

Együtt nőttek fel egy aprócska szigeten,
hiszik, mindent tudnak egymásról...,
de csak most kezdene rájönni az igazságra.

Ben két lányba szerelmes: Claire-be,
a régi szerelmébe, és Claire húgába,
kinába, ahivel egyszer szenvedélyesen
érezkedtek. Vajon sikerül-e rájönnie,
melyiket szereti jobban
mivelőtt
mindkettőt
elveri?

1 999 Ft

ISBN 978 963 245 206 7

9 789632 452067

Könyvmolyképző Kiadó